Néhol bántó és hamis hangokkal zavarja meg a szépen lendülő dallamot, amikor a hazátlan székelyek igazi bánatát bizonyítva a csonkaország közönyét így (stílustalanul) aposztrofálja:

«Jajokra süket e pokol-küszöb!
Erdély! ez itt csak cifra szó-szekér,
Nyavalygás, frázis, ennyi, semmi több.»

Talán még sem igaz ez így, kedves György Lajos, de mindenesetre sokkal szebben kell kifejezni, ha versben kesergi el a költő! Azután:

«Szent nekem az ős, turáni Isten,
Szent egy dalos tavasz-hajnalon».

Mennyivel szebben intonálja ezt a melódiát Ady («Vallott nekem a Nyulak-szigete regék halk éjén»...), eltekintve, hogy az ősturáni istenségek régen leszoktak a csak úgy-izengetésekről.

A költő, ha még felölti majd a versírás «bűvös köpönyegét», több hittel szálljon alá a lepketáncos völgybe, ahová bizonyos tragikus és halálos elszántsággal a sors és az élet Alsirátborotvahídján keresztül jutnak el az igazi póéták. *T—i.*

Báró Wlassics Tibor: Halk melódiák. Emelkedett érzésekben gazdag dilettáns írásai. Küzd a formákkal, a mesterség külső fogásait, a kifejezés rutinját és a rímekkel való ösztönös játékot nem ismeri és mégis sok finoman megfogott részlet, hang, szin akad versei között. Nem lehet nagy követeléseket támasztani a kis füzettel szemben, a szerző igénytelen, inkább szerény és amatőrlelke jelentkezik benne és így az értékeket kell megjelölni, az őszinte és szép sorokat, amelyek kicsendülnek sok helyen:

«Ó, fájdalom, Te legszomorúbb mátka»,

vagy ez a szakasz:

«Illatos tavasznak mámorára vágyom
Dúsan termő nyárnak boldogsága álmom,
Sápadt ősz enyelgő békessége csábít».

Legsikerültebb vers a «Dúdolgatok márciusnak» című, amely megkapó és hangulatos befejezésével emelkedik ki a többi közül:

«Dúdolgatok Márciusnak,
Bókolgatok Márciusnak
Tavaszszellő szívem járja,
— — — — — — —
Temessen el kincsecskémmel
Csupa kéklő ibolyába,
Ibolyába... *T—i.*

Győrffy István: A szilaj pásztorok. A Magyar Föld és Népe 2. száma. Szövegmagyarázó szótárral, 16 táblán és 32 képen Benyovszky István eredeti rajzaival. Kiadja a Debreceni Egyetem Földrajzi Intézete, 1928. 5 P.

Győrffy, Stefan: Das Bauwesen der Hirten im ungarischen Tiefland. 1—124 l. Képmagyarázattal, Csikós Tóth András 157 rajzával. A Debreceni Tisza István Tud. Társ. honismertető bizottságának kiadványa. IV. köt. 13—14. füzet.

Minden tudomány szép és hasznos, de reánk, magyarokra, fontosabb és sürgősebb teendő tudományos téren nem lehet, mint saját népünk veszendő néprajzi kincsének megmentése és megörökítése. Ezt helyettünk senki más meg nem csinálhatja és egy-két évtized multán egyáltalán nem tudja többé a feledéstől megmenteni senki fia. Hányszor hallottuk Herman Ottó óta a magyar etnografusoknak ezt a vészkiáltását, — hiába. Minden másra volt pénz, csak erre nem.

Amit a Magyar Tudományos Akadémia és a Magyar Néprajzi Társaság nem tudott megvalósítani, azt megindítja ime Milleker Rezső debreceni egyetemi tanár, aki a fenti vállalatoknak nemcsak szerkesztője, de mozgató lelke is. Egyik műve a magyar, másik a külföldi közönségnek van szánva. Mindegyik más fejezetet ragad ki népéletünk ismertetéséből. Mind a kettőt hivatásos és a néplélek mély megérzésével dolgozó művész szemlélteti. Benyovszkynak, a páratlan Kecskeméti Múzeum mesterének egyik-másik képe valósággal műremek. Minden magyar olvasó szeretettel és csodálattal fogja lapozni a küzdelmes népéletnek ezeket a régi multat visszatükröztető, sokszor megható emlékeit. A szövegek írója dr. Győrffy István amúgy is régi ismerősünk, büszkeségünk.

Ezek a könyvek egyetlen magyar iskolából sem hiányozhatnak. A képek nagy részét sokszorosítva fali képeken és levelezőlapokon is el kellene terjeszteni a szélrózsa minden irányában. Vérbeli magyar olvasó asztaláról az ilyen írás nem hiányozhatik már csak azért sem, mert a megszerzésével a legnemesebb irányú hazai tudományos és művészi munka folytatását tesszük lehetővé. *Szilády Zoltán.*